

BRÁNA

AKTUALITY BRANICKÉHO SBORU ČESKOBRASTRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ

XVIII. ročník, číslo 5 - květen 2012

SLOVO NA ÚVOD

Příběh o Davidovi a Goliášovi známe. Takhle jsme si ho převyprávěli na motorkářských bohoslužbách.

Modlitba: Pane Bože, vidíš naše zápasy a boje. Vidíš, jak se pereme se světem, s osudem, s lidmi kolem nás, ale i se svými vlastními slabostmi. Vidíš naše prohry i vítězství. Dej nám sílu a vytrvalost, abychom vyhrávali zápasy, které stojí zato vyhrát. Dej nám pokoru a tichost, abychom se nepouštěli do zápasů, které zato nestojí. Dej nám moudrost, abychom je od sebe dokázali odlišit.

Milí přátelé,

již po tisíciletí jsou na sebe lidi na lidi jako saně. Pokouší se využívat ba zneužívat toho, že jsou shodou okolností větší, bohatší, vlivnější, schopnější – byť málokdy je to jen a pouze jejich zásluha. Nevybíráme si genetickou výbavu, schopnosti a talenty, které budeme mít, rodinu, do které se narodíme, společnost ve které budeme vyrůstat. Nejsme v tomto ohledu jiní! Jednou jsme v pozici Davida a jindy v pozici Goliáše. Jednou válcuje někdo nás, jindy jsme zase my na koni a necháme to těm kolem nás pěkně vyžrat. Či spíš nepěkně.

Vůbec to nemusí souviset s tím, kdo je schopnější! Čas od času má prostě někdo tu kliku, že byl v pravou chvíli na správném místě. Asi jako v tom vtipu, kdy se ptají amerického multimilionáře, jak přišel k majetku. A on na to, že koupil za 90 centů krabičku cigaret a pak je po jedné cigaretě prodával na nádraží o maličko draž, tak, aby na konci měl dolar. A tak postupně vydělával centík po centíku – no a pak mu umřel vzdálený strýc a odkázal mu všechny ty miliardy a tak s tím mohl skončit.

V menší míře se s tím potkáváme pořád, že ke stejnému výsledku se jeden musí léta tvrdě prodřít a jiný to má levou zadní. Známe to už od školních let, kdy jeden byl jedničkář a premiant a v životě se neučil, protože mu to lezlo do hlavy samo a jiný měl horko těžko vydřené trojky. Jde to dál a dál, jeden je schopen rozebrat a složit motor, druhý, když

mění kolo, tak stále ještě dumá, jestli ten mizerný šroub povoluje doleva nebo doprava. A opakuji – každý z nás bojuje na obou stranách barikády. Jednou tak a podruhé onak, jsme Davidové i Goliášové.

A teď pozor – v tom stále ještě není chyba. To, že někdo má na něco talent, to není nic špatného. Že Goliáš narostl někde ke třem metrům výšky, za to se vůbec nemusí stydět. Takhle to je na světě zařízeno, že ten umí to a ten zas tohle a když to dají dohromady, tak udělají moc. Dejme tomu na věšení záclon nebo česání jablek by se takový Goliáš fakt hodil! Ten zakopaný pes je někde jinde a myslím, že všichni tak nějak tušíme kde. Ta hranice mezi dobrem a zlem není v tom, co umím, ale co s tím nadělám, s tím, co umím. K čemu použiji svoji schopnost a na prvním místě jde o schopnosti, které já mám a ten druhý je nemá.

Může to být k dobrému a můžu kolem sebe šířit radost a pohodu. A nebo taky ne. Pak to začíná posměšky, vytahováním se a skončí třeba rvačkou. Tak to bylo už od dob Goliáše, co se také nejprve posmíval a pak došlo k souboji – a je to tak dodnes, že něco, co začalo šťouráním, pošťuchováním a vytahováním se, tak nakonec skončí rvačkou. U dětí ve školce, u dospívajících na diskotéce i u dospělých na jakékoliv akci. Ten, kdo něco má či umí, se začne vytahovat na toho, kdo nemá či neumí – a už jdou do sebe.

Leč čtème Bibli, tam to všechno je – tedy i to, že to vždycky nedopadne tak, jak si

představuje ten silnější a schopnější, protože na každou svini se někde vaří voda. Jak řekl David panu králi: „Člověk nesmí klesat na mysli. Tvůj služebník půjde s tím Pelištejcem bojovat.“ Jasně, že veškerá logika jde proti tomuto návrhu – klouček proti profesionálnímu vojákovi. V brnění není schopen ani chodit, natož bojovat! Jenže pozor, David zase není nějaký neschopný chcípák. Takový metací prak, to je jen kůžička a dva provázky – vyráběli jsme to s děckama. Smrkové šišky jim s tím létaly jednou tak daleko, než to zvládly hodit rukou. Co už jsme s dětmi nezkoušeli, ale já ano - s trochou cviku se s takovým prakem dají slušně daleko házet i půlky cihel. A kopí, to je vlastně jen přiostržený klacek. Když máte přesné oko, chladnou hlavu a rychlé nohy, zabijete medvěda i lva dřív, než se k vám dostane tak blízko, že by se vás byť jen dotkl a vůbec nemusíte být profesionální zabiják. Na to stačí být obyčejný pastýř, který pár roků dělá svoji práci.

První, co vidíme do všech našich sporů a hádek, které bychom chtěli vyhrát tím, že jsme schopnější, chytřejší, silnější, studovanější s lepšími známostmi a tlačenkami, prachatější či kdo ví jak ještě svého protivníka převyšujeme – do toho všeho vidíme jedno velké „pozor!“. Ten proti nám může mít něco, o čem nemáme ani tušení a proti čemu nám budou naše svaly, chytrost, peníze či protekce nanic.

To druhé je pak ještě důležitější. Četli jsme v Bibli, že „...Goliáš zlořečil Davidovi skrze své bohy a David Pelištejci odpověděl: „Ty jdeš proti mně s mečem, kopím a oštěpem, já však jdu proti tobě ve jménu Hospodinově.“ Tady už proti sobě nestojí jen tak nějaký člověk David a člověk Goliáš. Tady se potkaly dva myšlenkové světy – Goliášův svět profesionálního zabijáka, svět násilí a posměšků a Davidův svět pastýře, který chce žít svůj klidný život slušného člověka, ale zase ze sebe nenechá dělat onuci.

Izraelci šli do klasické bitvy. Nechali se stáhnout do myšlenkového světa Goliáše. Za-

čali spoléhat na sílu a zbraně a není divu, že se Goliáše báli. Dobře viděli, že má větší sílu a lepší zbraně. David do tohoto sporu vnášil úplně jiné myšlení. Odmítá zbroj i meč. „Nemám v tom chodit!“ – a my to můžeme chápat doslova, tedy že v bronzové přílbici, s chrániči holení, dlouhým mečem a s pancířem na hrudi byl nemotorný. Ale zároveň v tom taky proznívá: „Pane králi, tohle není můj styl života. Rvát se s druhými, bojovat, zabíjet – já to nechci. Přílba, pancíř, meč – to se v tom mém pastýřském světě k ničemu chytrému použít nedá a tak to ani používat nebudu. Víš, pane králi, žiji docela obyčejný život a věřím, že Pán Bůh mi dokáže pomoci i věcmi, které dobře patří do toho mého docela obyčejného života.“

A ejhle, ono to fakt jde. Člověk se nemusí podřizovat myšlení jiných lidí. Jen proto, že ten druhý je magor a potřebuje si něco dokazovat, tak já se s ním nemusím začít předhánět v té jeho magořině. Já jsem já a je jen dobře, když zůstanu sám sebou.

Že ten druhý mnou pohrdne, tak jako Goliáš pohrdl Davidem, protože David byl mladíček, zrzavý hezounek, mizerně ozbrojený? Že právě tak mnou kdosi druhý pohrdne, protože jedu pomaleji? Na slabším stroji? Že si dám pauzu, když cítím únavu a nejedu, když jsem pil? Tak ať. Jsou myšlenkové světy, do kterých se vtáhnout nenechám.

Můj myšlenkový svět říká, že mám spoléhat na Boha a ten mne z těch všemožných šlamastyk vytáhne za pomoci toho, co je dobré. Čtu si Bibli, protože tam to všechno je!

Že mám brát ohled na rodinu, tak, jako nesl David bráchům jídlo a pak s nimi zašel hodit na chvílku řeč. To je fajn, když člověk myslí na příbuzné a vůbec se snaží rodinu držet pohromadě. To se Pánu bohu líbí a skrze rodinu už spoustě lidí pomohl.

Že mám dobře dělat svoji práci, tak jako David byl pastýř ovcí a tak se staral, aby tuhle práci dělal dobře. A ona to není žádná sranda, jako že si pasáček lehne do trávy a píská na píšťalku. Svědčí o tom už jen to o

tom lvu a medvědu, kterému musel vyrvat uchvácenou ovci z tlamy. To se také Pánu Bohu líbí a proto je v Bibli napsáno, že komu se nechce pracovat, tak také nemá jíst.

Že když má někdo jiný problém a já mu mohu pomoci, tak bych měl jít a pomoci mu, tak, jako David věděl jak na Goliáše, tak šel a

picnul ho, protože kdyby to neudělal, tak by šli jeho bráchové do otroctví. Proto Pán Bůh řekl, že ta nejlepší zbožnost není jen v tom, že má člověk rád Boha, ale že má i svého bližního milovat jako sebe sama.

Čtete Bibli, všechno to tam je!

Amen

(píseň David a Goliáš od V+W)

Modlitba: Pane Bože, nauč nás bojovat tak, aby nám vítězství i prohry byly nakonec k užitku. Nám i lidem kolem nás. Dávej nám sílu zůstat sami sebou, aby se z nás nestaly uzlíčky nervů vyplašených z každého, kdo je v něčem lepší, než jsme my. Vždyť Ty, který nekonečně převyšuješ každého z nás, jsi až za námi přišel jako jeden z lidí a pro nás jsi obětoval na kříži svůj život.

Dej nám sílu Tě napodobit. Dej nám sílu myslet na druhé, sestupovat z těch našich rádoby výšin k těm, kteří jsou na tom ještě hůř. Chraň naše myšlenky, slova i skutky před vším zlým, co by nás jen mohlo napadnout, co bychom chtěli druhým říct, co bychom zlého dělali – doma, v práci i na silnici. Vždyť je toho zlého kolem nás už tak dost a dost.

Prosíme Tě za naše rodiny. Drž nás pohromadě.

Prosíme Tě za naši práci. Dávej nám zdraví a sílu .

Prosíme Tě za lidi kolem nás. Dej, ať jsme si vzájemně oporou a pomocí.

Pane Ježíši Kriste, Ty jsi přemohl i smrt. Ve svém království přivítej všechny, kteří se setkali s bídou tohoto světa a dopadla na ně pomíjitelnost lidských životů. Ty víš lépe než kdokoliv z nás, čím to bylo vinou, proto je svěřujeme ne lidským soudům, ale do Tvých rukou. Vždyť Ty jsi nejen spravedlivý, ale i milosrdný k těm, kteří udělali chybu.

Nám, kterým dopřáváš ještě nějaký čas na tomto světě, pak dej moudrost, abychom rozpoznávali dobré a zlé; i sílu, abychom se dokázali dobrého přidržit a zlého vzdávat. Dej nám už na tomto světě zažít alespoň kousek toho nebeského království, kde vládne dobro, porozumění, přátelství.

»Ať Hospodin ti žehná a chrání tě,
ať Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv,
ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem.«

726. SCHŮZE STARŠOVSTVA (14. 5. 2012)

Přítomni:

členové: Pechar, Drápal, Holý, Mazný, Novotný, Plhák, Slabý, Zvánovcová, Žilková

omluveni: Dus, Bruncko, Chadima, Stralczynská, Hoznauer

Biblický úvod: M. Mazný – o placení desátků. Je to hmatatelný důkaz, že chceme být závislí na Bohu. Píseň 623 Důvěřuj se v Pána

Modlitba

- 1) Příští schůze staršovstva bude 2. pondělí v červnu tedy 11. června 2012, biblický úvod bude mít P. Novotný.
- 2) Výstavba
Kurátor A. Drápal jedná s MČ P4, ve středu 16.5. by měly být známé závěry z jednání zastupitelstva.
- 3) Zpráva o financích
Pro stavební účely na přístavbu už se sešlo asi 424 000,-Kč.
20.5. na výstavbu (888)
27.5. celocírkevní sbírka na Diakonii
10. června nepálský student
17. června 888
24. června sbírka solidarity sborů
- 4) Kazatelé na další bohoslužby
27.5. V. Hájková
24.6. J.A.Dus
- 5) Další akce sboru
28.5. Pondělí POSTLETNIČNÍ BRRRRRBLÁNÍ – podvečer autorské hudební tvorby.
1.6. Noc kostelů

Společná modlitba Páně.

Zapsal A. Slabý

OVOCE DUCHA: TICHOST

Ga 5, 22. 23: „Ovoce Božího Ducha však je láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, tichost a sebeovládání.“

OVOCE DUCHA JE TICHOST (MÍRNOST)

Nejprve příběh: V jednom městečku chtěli najít a odměnit své nejpokornější obyvatele. Udělali průzkum, na jehož základě určili za nejpokornějšího jistého člověka. Poté uspořádali slavnost, které se účastnily všechny významné osobnosti kraje. Na ní představili nejpokornějšího obyvatele a na hrud' mu připevnili medaili s nápisem „Nejpokornější občan našeho města“. Za několik dní mu však medaili museli vzít, protože ji stále nosil!

„Blaze tichým, neboť oni dostanou zemi za dědictví.“ (Matouš 5, 5) říká Pán Ježíš. Blahoslaví tak všechny ty pokorné před Bohem a vlídné a laskavé před lidmi. Ty, kteří se neženou za svými vlastními cíli, protože vědí, že toho nejdůležitějšího cíle už dosáhli – víry v Boha. Vírou přijali Boží milost, která před nimi otevřela bránu do nebe. Už vědí, že je Pán Bůh ze své ruky nepustí.

V takovou chvíli se nejlépe projevuje toto ovoce Ducha svatého. U lidí, kteří se zcela spolehli na Boha. Nedůvěřují sobě, protože svoji slabost poznali už mnohokrát. Důvěřují Bohu, protože právě tak mnohokrát poznali Boží sílu. Vědí, že Boží ruka není krátká ke spasení.

Tichost není zamlklost, stranění se druhých, neřešení problémů, nevcházení do konfrontačních situací! To se ti lidé jen přestali rvát a hnát za tím, o co usiluje tento svět. Nebojují za na-

plnění svých vlastních plánů, protože uvěřili Bohu a tomu, že on sám bude bojovat za ně a za své plány s nimi. Nenechají se strhnout zvyky tohoto světa – jako David, který se nenechal strhnout k pomstě na Saulovi, i když mu byl vydán několikrát do rukou. I Josef by mohl se svými bratry jednat docela jinak. Josef by mohl být na Marii velmi hnusný. Vzorem tichosti nám ale je především Pán Ježíš, který říká ...učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce (Mt 11,29). Neodplácel nadávky nadávkami a rány ranami. Dokázal usměrnit duši, tělo a současně nasměrovat svého ducha k setkání s Bohem.

To je tichost podle Ježíšova vzoru.

Amen

OZNÁMENÍ

Evě a Markovi Drápalovým se narodil syn

Jáchym

Rodiče, sourozenci, prarodiče, synovci a neteře Marka jsou členy našeho sboru. Radují se z dalšího člena široké rodiny - a my se radujeme s nimi.

V neděli 13. května přinesli manželé Jitka a Jakub Čierní k „prezentaci“ syna

Vojtěcha

DOPIS OD NEPÁLSKÉHO STUDENTA

*Překlad dalšího dopisu od nepálského studenta Daniela.
(dopis je datován 26. února, došel 3. května)*

Drazí přátelé,

přes vzdálenost, která nás dělí, vám posílám vřelé pozdravy.

Milost a pokoj vám od našeho Boha otce a Pána Ježíše Krista.

Děkuji za vánoční pohlednici; jsem vděčný, že mi píšete často, že mohu vědět, že někdo má o mne zájem a modlí se za mne, i když se nikdy nevidíme.

Tak vám mohu sdělit, že z Boží milosti se mi daří dobře a velmi doufám, že i vám se daří dobře.

V prosinci, během vánočních prázdnin, jsem nejdříve jel se spolužákem do jeho domova do Pandžábu a také jsem tam pomohl v církvi. Odtud jsem cestoval do svého domova v Nepálu. Bylo to moc krásné opět vidět mou rodinu a přátele ve sboru, ovšem byl to jen krátký čas.

Ve škole máme nyní hodně seminářů a připravujeme se na zkoušky. V podzimním semestru jsem sice neměl tak dobré výsledky jako v předchozím, ale dosáhl jsem B+, a pevně doufám, že se zlepším.

Období zkoušek začíná 26. března a snažím se připravit co nejlépe.

V květnu budu již na letních prázdninách (pozn. škola začíná opět v červenci), kdy budu pomáhat ve svém sboru i jinde.

Prosím, modlete se za mne, já se budu modlit za vás.

Ještě jednou vám děkuji za vaši podporu. Ať Pán žehná celému vašemu sboru.

Daniel

I. KVĚTEN V ČERNÍKÁCH

Děkujeme manželům Slabým, že nám opět (po kolikáté už?) umožnili společně strávit slunečný prvomájový den v prostorách jejich zahrady a chaty. Kolik nás bylo, jsme nedokázali spočítat. Děti opět závodily a dostaly medaile, někdo hrál ping-pong nebo společenské hry, také se batikovalo (tentokrát různými odstíny žluté a zelené barvy), opékaly se buřty, jedla se polévka, chlebíčky a nejrůznější sladkosti.

Petra Skuhrová informovala o práci s bezdomovci. Ostatní se pak v diskuzi zamýšleli, co bychom měli nebo mohli dělat my, čeho se vyvarovat.

RC, foto J. J. Zvánovec

NA VÝSTAVĚ JIRKY ČUJANA

S radostí jsme přijaly zprávu z Brány o výstavě našeho mladého výtvarníka Jiřího Čujana.

Jedné krásné soboty jsme dojely autobusem do Dobříše a plné nadšení a zvědavosti jsme byly před výstavní síní. Ale, chyba lávky, výstava nebyla v sobotu otevřená. Naše chyba – nepodívaly jsme se pořádně do Brány, tam bylo o výstavě vše.

A tak jsme hned v neděli stály znovu v Dobříši, natěšené na dobrý oběd, ale v celé Dobříši nebyla v neděli otevřená jediná restaurace. Tak jsme pojedly tyčinky, které jsme si naštěstí vzaly.

Konečně jsme byly ve výstavní síni, kde jsme byly bohatě odměněny. Výstava byla moc, moc hezká. Krásné černobílé fotografie, které já mám osobně velmi ráda. Mají hloubku a pozici, která mi u barevných schází. Také řezby dětí i s botičkami na nohou byly krásné a dojemné. A koza na zadních mi připomněla dětská léta s kozou na provaze na pastvě, ale koza se nepásala na trávě, jak by měla, ale stála na zadních a okusovala keře.

Jsmo moc rády, že máme v našich řadách mladého výtvarníka, který má cit pro krásu a soucit v duši. A tak mu ze srdce přejeme: jen tak dále a ať je mu Bůh stále blízko.

Marie Hrbková a Jana Žilková

JEŠTĚ JEDNOU STEBNO

Je až trochu ostuda, že jsem teprve letos poprvé navštívil Stebno. Na tamní atmosféru jsem se velmi těšil, neboť jsem o ní dostával pravidelně informaci od bratra faráře Rejcherta. Skutečnost plně naplnila moje očekávání.

Letošním svátkům počasí nepřálo, spíše připomínalo Vánoce než Velikonoce. Do Stebna jsme přijeli asi hodinu před začátkem koncertu, tak jsme neodmítli milé pozvání na chalupu od bratra ředitele Dr. Tomana. Pohostil nás horkým čajem či stejně působícím 13. pramenem, za což jsme byli vděční. Zatím co starostlivá sestra Rutka Nývltová se snažila doladit poslední organizační záležitosti, někteří pokračovali v zahřívání a zábavě.

Vnitřek kostela je hodně zdevastován, za totality zde byly sklady obilí. Ale místní obyvatelé se snaží alespoň částečně tento stánek, který neslouží bohoslužebným, ale jen občas kulturním pořadům, trochu upravit. Zdařilá velikonoční výzdoba stojí za pozornost.

Koncert začal přesně v 17 hodin. Všichni účastníci byli odměněni nádherným uměleckým zážitkem.

Sborový zpěv byl krásně doplněn slovy bratra faráře Pechara. Navíc zazněla instrumentální hudba.

Na závěr byli sestrou Rutkou vybidnuti všichni přítomní ke společnému zpěvu písně Buď Tobě sláva, jenž jsi z mrtvých vstal. Nápad to byl více jak dobrý, krásné radostné zakončení

samotného koncertu a společné oslavy Velikonoc. Dlouhotrvající potlesk nejlepším způsobem potvrdil, že se koncert líbil a byl odměnou za perfektní výkon účinkujících a samozřejmě i samotné dirigentky.

Nechť je symbolická kytička jak uznáním sestře Rut Nývltové, tak jejím povzbuzením do další umělecké tvorby. Určitě se těší ve Stebně i my zde v Braníku.

text i fotografie Pavel Novotný

ČESKÝ RÁJ

Je řada míst, kam se rád vracím. Jezdili jsme sem kdysi dávno ještě jako mládežníci s YMCA a nyní nastal čas vydat se sem s dorostem. Bude to trochu náročnější, spíme pod převisy, všechno si musíte celou dobu nést a počítejte s tím, že si trochu písku přivezete s sebou domů... ale uvidíte zase něco jiného. V pátek si rozdělujeme zásoby a vyrážíme na vlak. V Turnově vystupujeme již za hluboké tmy, proplést se městem a skrz několik vesnic až do Zeleného dolu ke studánce. Tady na mě musí ostatní počkat, sundávám batoh a mizím v temných stráních. Tam někde je převis zvaný Žlutá skála a hledám ho snad třičtvrtě hodiny. Ne, příště to bude lepší. Je to sice jednoduché, ale hledejte to po letech. Povedlo se a zakrátko se již ukládáme ke spánku. Probouzíme se do nádherného dne a vzhůru za zajímavostmi. První je Postojná, největší jeskyně Českého ráje, sestává z několika síní a pár plazivek, docela se zde vyblbneme. Mimo značenou cestu leží jeskyně Malé a Velké indiánské pohřebiště -- to na připomínku vybití indiánů bělochy. Do Velké indiánky velí tradice při první návštěvě jít se svíčkou. Do Malé indiánky je trochu obtížnější přístup, ale na jejím konci se nalézá i symbolický hřbitov. V další rokli potkáváme ochránce přírody uklízející po těch méně slušných "návštěvnících". Zjevně mají plné ruce práce. Obědváme, čteme si z knížky Návštěvníci z mlčící planety a čekáme na Evičku. Přes mnoho skalních vyhlídek míříme k Rotštejnu, zřícenině skalního hrádku. Pomalu se zatahuje a zakrátko nás potkává májový deštík. Vlevo je višňový sad (příště

to chce sem jít v červenci). Nad Besednicí se rozpršelo, odpočíváme v Bratrské sluji (zde se setkávali pronásledovaní evangelíci), u vodárny nabíráme vodu a zase jdu hledat převis. Bloudím mezi skalami, potkávám jinou partu, ale nakonec se daří. Sušíme se u ohně, je tu jak na Václaváku, pozdě večer přišla ještě jedna parta, ale musí jít jinam. Časně ráno jede David do Prahy, ale zabloudil a nebyť doslova pohádkové babičky, kdo ví, jak to mohlo dopanout. Poté, co přestal déšť, navštěvujeme hrad Zbirohy a někteří procházíme skalní bludiště Chléviště. Dále nás čeká výstup na Kozákov. Cesta daleká, ale jíst budeme až tam. Nahoře se k nám hlásí jakýsi člověk, že nás zná z Braníka. Svět je prostě malý. Z Kozákova do Sedmihorek a skalním městem vzhůru k Valdštejnu. Děláme, co můžeme, ale stejně na nás David hodinu a půl čekal... Spíme v Dešťovém údolí (ne, už neprší) pod převisem. Ráno si prohlížíme skalní galerii u Kopicova statku, Adamovo lože, ve Vyskeři nabíráme vodu a dole v údolí obědváme. Čeká nás cesta do Příhraz a vzhůru do skal. Na rozcestí špatně odbočujeme (jak že se to říká s tou širokou cestou), vracíme se zpátky, na-

vštěvujeme Hynštu (pravděpodobně zříceninu, ze které zůstala jen místnost vytesaná ve skále). Na zkoušku si vyměňujeme batohy, to aby se poznalo, kdo má dost energie, a mě čeká najít poslední převis. Tady to mělo být naprosto jasné, až u cesty bude hromada, tak odbočit. Ona tam byla, ale trochu větší, než jsem čekal, a já si myslel, že to není ona. Nebo ji někdo prostě zvětšil. Tenhle převis je navíc dvoupatrový. Časně ráno vstáváme,

vaříme pudink a přes Krásnou vyhlídku přicházíme k Drábským světničkám, romantické zřícenině hradu. Zde nám David s Tadeášem předvádí kousek, nad kterým tuhne krev v žilách: přehazují si foťák z jedné hradní věže na druhou. Přece to nebudou obcházet. A to už je vlastně konec. Kolem Valečova jen procházíme a polní cestou do Mnichova hradiště na vlak.

Milan Bareš

NOVÁ KNÍŽKA

Nedávno jsem vnučce koupila zábavnou matematiku. Jenže dávat učebnici matematiky jako dárek? Dám jí to spíš jako povídky o zvířátkách.

Do knížky jsem se podívala – a přečetla ji od začátku až do konce. Dozvěděla jsem se spoustu zajímavostí, např. že kozy dokážou výborně šplhat po skalách, protože jejich kopýtka mají měkké vnitřní polštářky, které se přitisknou ke skále jako gumové přísavky, že srdce netopýra bije ze všech savců nejrychleji, že bobr má uzavíratelné uši i nosní dírky, takže může pod vodou i hřyzat, a že vůbec není pravda, že by měl bílé zuby.

Ale co bylo ještě překvapivější: zjištění, že většinu lidských akterů této poučné knížky osobně znám. Kdo by si pomyslel, že pan Chadima připravoval holuby na soutěž, paní Křivohlavá vykrmovala

husy šiškami, pan Holý vybíral husám vejce, pan Slabý našel odlomený ocásek ještěrky, paní Vávrové se na zahradě přemnožili slimáci, paní Plzáková má kachnu, která snesla 9 vajíček, pan Drápal se připravoval na cestu do Afriky, paní Hrubá s manželem a dvěma dcerami strávili týden na kozí farmě, paní Skuhrová se chtěla zbavit krtka, pan Bruncko našel ráno v sadu spoustu krtinců, paní Bedníkové se vloupala do kurníku liška, paní Borecká nastražila mucholapku, paní Pospíšilová pro jistotu vystříkala okenní rámy prostředkem proti hmyzu, paní Procházková koupila zlatého pavoučka pro štěstí, paní učitelka Stralczynská koupila sedmnácti žáčkům pexeso s opičkou, paní Hrbková se rozhodla sponzorovat velblouda, pan Mazný asi pojede na safari podívat se na zebry, pan Rybáček předal svému synovi Kryštofovi želvičku, paní Čujanové prolezly na zahrádku 4 slepice. A kolik známých sourozeneckých dvojic v knížce vystupuje: Zdislava s Johankou si povídají o líhnutí ještěrek, Jardík s Milošem se dohadují, jestli se půjdou podívat na velbloudy nebo na lva, Miša s Verunkou soutěží, která zná víc rostlin, Lýdie s Filipem si jedou prohlédnout vycpanou žirafu... Svou roli dostal dokonce i tábor Pecka, ve kterém myš pronikla do zásobního stanu.

Četla jsem se zaujetím a se zvědavostí, koho známého v knížce ještě objevím. Při tomto výzkumu mi bohužel nezbyl čas na řešení zapeklitých hádanek (správně slovních úloh), kterými každá kapitola končí. Doufám, že moje nejmladší vnučka, stejně tak jako další čtenáři, kteří nemají nic společného s Braníkem, se s úspěchem zaměří právě jen na ty mnou opominuté slovní úlohy.

Z TVORBY NAŠICH ČLENŮ

DILEMA

Zápas se sebou samotným
bývá obvykle náročný.

Ani ne tak v boje čase,
jako vždycky po zápase.

Až si dám pěstí do huby,
otázka se mi pochlubí:

Tak co, kdo vyhrál?

MFP

POZVÁNKY

PODVEČER AUTORSKÉ HUDEBNÍ TVORBY

Na svatodušní pondělí, tedy **28. května od 19. hodin** jsou všichni srdečně zváni na POST-
LETNIČNÍ BRRRRRBLÁNÍ

tedy kdo ví již kolikátý ročník Brrrr, Abrrrrílu
suma sumárum podvečeru autorské hudební tvorby.

Pište, skládejte, komponujte - a přijďte se pochlubit.

Jarda

Turisté

Zveme vás srdečně na pravidelné nenáročné vycházky po pražské zeleni a kulturních památkách i do pražského okolí – vždy třetí neděle po bohoslužbách:

20. května 2012 do Průhonic

17. června 2012 do Terezína

Z deštivé dubnové procházky ze Satalic do Vinoře
(foto Vlasta Urbánková)

Tichý hlas pro Svatou zemi 2012

Festival Tichý hlas pro Svatou zemi se bude letos konat v **neděli 10.6.2012** v Libčicích nad Vltavou. Podrobnější informace <http://www.peplum.cz/?x=libcice>

Festival pořádá katolická farnost v Libčicích spolu se Společností křesťanů a Židů, s evangelickým sborem v Libčicích a s Městem Libčice nad Vltavou.

Jde o příjemný levný festival, který je přijatelný i pro rodiny s dětmi jakkoli starými :-).

Madla Chadimová

Pravidelný sborový program

- Neděle 8:30 **Chvály** (kromě 1. neděle)
- Neděle 9:30 **Bohoslužby**
první neděle v měsíci jsou rodinné služby Boží;
třetí neděle v měsíci je vysluhována sv. Večeře Páně
- Úterý 16:00 (jednou za dva týdny)
Dívčí odrostová skupinka
- Úterý 7:00
Ranní modlitební setkání
- Úterý 18:30 – 20:30 **Mládež**
- Středa 15:30 a 17:00
Biblická pro maminky s dětmi
- Středa od 18:00 – 19:30
Biblická hodina
- Čtvrtek 8:05 **Čtení katechismu**
- Čtvrtek 20:00 – 22:00 (nepravidelně)
PoMlaSg ("třicátníci")
- Pátek 15:30 **Mladší dorost**
Pátek 17:00 **Dorost**
- úřední hodiny faráře**
Jaroslava Pechara
úterý a středa 14.00 – 16.00
čtvrtek 10.00 – 12.00

Obsah

Slovo na úvod	2
Staršovstvo	4
Ovoce Ducha	5
Oznámení	6
Dopis nepálského studenta	6
1. květen v Černíkách	7
Na výstavě Jirky Čujana	8
Ještě jednou Stebno	8
Český ráj	9
Nová knížka	10
Z tvorby našich čtenářů	11
Pozvánky	11
Poslední stránka	12

Verš na květen

Všechno, co Bůh stvořil, je dobré a nemá se zavrhovat nic, co se přijímá s díkyvzdáním.

1. Timoteovi 4,4

Zdroj: <http://hesla.dulos.cz/hes12idx.htm>

BRÁNA

XVIII. ročník, číslo 5 – květen 2012

Pro členy a příznivce sboru ČCE Praha – Braník.
Vychází jednou měsíčně kromě prázdnin.

Redaktorka: Růžena Černá

Redakční rada: J. Čierná, J. Holý

Grafická úprava: Jakub Čierný

Příspěvky odevzdejte redakci, pokud možno i na disketě, nebo pošlete mailem na adresu mscerny@volny.cz

Uzávěrka: druhé pondělí v měsíci.

Sbor Českobratrské církve evangelické
Modřanská 118, 147 00 Praha 4 – Braník

tel.: 244 461 037

<http://branik.evangnet.cz>,

branik@evangnet.cz

číslo účtu: 135027438/0300

Variabilní symboly:

111 křesťanská služba

222 salár

333 dar

444 Jeronýmova jednota

555 nepálský student

888 Přístavba

Obálka: Brána do zámeckého parku Zbiroh (foto: Zdena Kučerová)